

Arrest

**nr. 141 552 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat er aan zijn beweerde afkomst uit de enclave Gotamari gelegen in het district Lalmonirhat (Rangpur division) geen geloof wordt gehecht en bijgevolg evenmin aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten die hij aldaar zou hebben meegemaakt.

De Raad wijst er op dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats. Verzoeker blijft hier echter schromelijk in gebreke. Zo blijkt na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen heeft afgelegd over zijn regio van herkomst, komen zijn verklaringen omtrent de enclave waarin hij zou gewoond hebben ook niet overeen met het document dat hij hierover heeft neergelegd en is hij niet op de hoogte van de situatie en de algemene problematiek van de chitmahals en zou hij er zich ook nooit naar geïnformeerd hebben. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot voorgaande bevindingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorts niet lijkt te weten waarom de door hem neergelegde documenten niet volstaan, wenst de Raad verzoeker erop attent te maken de bestreden beslissing er nog eens op na te lezen. Zo heeft de commissaris-generaal omtrent de verklaring over zijn problemen het volgende gemotiveerd: "Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de enclave waarin u gewoond zou hebben

tegenstrijdig bleken aan de informatie over uw problemen, zoals gesteld in het document dat u hierover voorlegde. Nochtans verklaarde u dat u dat document met de hulp van een vriend zou hebben opgesteld. Hij zou uw verklaringen over de situatie in uw chitmahal genoteerd hebben (gehoorverslag CGVS1, p. 14; gehoorverslag CGVS2, pp. 10-11). Het is dan ook totaal onbegrijpelijk dat deze verklaringen niet blijken overeen te stemmen met hetgeen u op het CGVS verklaarde over uw chitmahal. Zo wordt de geloofwaardigheid ervan reeds in ernstige mate aangetast door het feit dat het document gewag maakt van het feit dat de mensen van de chitmahal problemen hebben met de mensen van de regio Sitalkuchi (dit is India), gemarteld worden door de BSF (dit is de Indische grensmacht) en niet in het "originele" Bangladesh binnen kunnen. Zelf had u echter voor de Belgische asielinstanties verklaard dat u de Indische én Bengaalse grensmachten vreesde, en u ook soms naar Bangladesh ging waar u enkele keren werd lastiggevallen door Bengaalse burgers (CGVS Vragenlijst, pt. 3.5; gehoorverslag CGVS1, pp. 22-25). Dat u dermate verschillende versies van uw eigen problemen zou laten optekenen, maakt dan ook dat hieraan nog nauwelijks geloof kan gehecht worden. Gezien verder uit toegevoegde informatie blijkt dat de verschillende Indo-Bengaalse enclaves nummers hebben en ook het document dat u voorlegt een nummer vermeldt, werd u gevraagd welk nummer uw enclave heeft. U gaf aan dat uw chitmahal het nummer 101 heeft (gehoorverslag CGVS2, pp. 11-12), terwijl het document dat u voorlegde nummer 111 vermeldt. Daarnaast verklaarde u voor het CGVS dat er ongeveer 2500 tot 3000 mensen in uw chitmahal wonen en zij allemaal moslim zijn (gehoorverslag CGVS1, p. 15, p. 17), terwijl het document spreekt van een totale bevolking van 150 mensen, waarvan 90 hindoes en slechts 10 moslims. Het CGVS kan dan ook geen enkel geloof hechten aan uw bewering dat u dit document op basis van uw eigen verklaringen zou hebben laten opstellen. U verklaarde dat u hem gevraagd zou hebben uw verhaal op te schrijven, maar dat u niet exact wist wat hij had opgeschreven (gehoorverslag CGVS2, p. 10). Het CGVS wijst er echter op dat u zelf verantwoordelijk bent voor de inhoud van deze documenten. Bovendien legde u er nog tegenstrijdige verklaringen over af. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS had u immers verklaard dat u de man die u hierbij geholpen zou hebben, in het centrum in België leren kennen heeft (gehoorverslag CGVS1, p. 14), tijdens het tweede gehoor liet u optekenen dat een Bengaal die u in Antwerpen zou ontmoet hebben u erbij zou geholpen hebben. U ontkende ook dat u hem in het centrum ontmoet had (gehoorverslag CGVS2, pp. 10-11)." Zoals ook in de bestreden beslissing werd opgemerkt, kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief

dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat valse of vervalste documenten in Bangladesh veelvuldig voorkomen, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de eigendomsdocumenten, de documenten over doktersbezoeken en de verklaring over zijn problemen.

De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker zijn afkomst uit de enclave Gotamari gelegen in het district Lalmonirhat (Rangpur division) niet aantoonst en bijgevolg evenmin de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld aannemelijk maakt.

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen. Verzoekers verwijzing in deze naar de algemene situatie voor de inwoners van de enclaves, is niet dienstig vermits hij zijn werkelijke verblijfplaats(en) niet aantoonst. Doordat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. Verzoeker toont dan ook geen schending aan van artikel 3 EVRM.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 februari 2015, beperkt verzoekende partij zich tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 20 maart 2015 slechts stelt te verwijzen naar het verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 3 februari 2015 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS